

<https://doi.org/10.36818/1562-0905-2025-1-13>

УДК 353.1:332.1:323

JEL O18, R12, R58

М. В. Дубель

Закордонний досвід використання регіональних програм у післявоєнному відновленні територій на прикладі Республіки Корея

Визначено особливості використання регіональних програм у післявоєнному відновленні територій Республіки Кореї, де регіональний дисбаланс негативно проявляється в економічній та соціальній сферах. Сільські регіони Кореї стикаються з демографічними проблемами через старіння і скорочення населення, частково спричиненими міграцією молодих людей до міст. Це посилює тиск на столичний регіон і вичерпало життєздатність сільської місцевості. Вирішити цю проблему уряд намагається за допомогою регіональної політики. Завдяки їй багато економічних і соціальних показників, що відображають регіональний дисбаланс (міграція населення, рівень доступності освіти й медицини), змінилися для регіонів на краще. Мета регіональної політики країни полягає у сприянні більш широкому зростанню по всій країні, зменшенню тиску, відновленню балансу між столичним регіоном і сільськими територіями. Ця політика базується на низці ініціатив, таких як розвиток 10 «інноваційних міст» і нового багатофункціонального адміністративного міста Седжонг. Корея також є однією з провідних країн із представництва й розвитку смарт-міст і представлена двома відомими пілотними проектами в Седжоні та Пусані.

Ключові слова: регіональна політика, Республіка Корея, управління розвитком територій, політика розвитку територій, регіональні програми, післявоєнне відновлення територій, закордонний досвід.

Формулювання проблеми. Питання регіонального розвитку були актуальними для нашої держави протягом усього періоду незалежності. Звісно, у післявоєнний період перед Україною буде стояти значна кількість викликів, серед яких, зокрема, посилення диспропорцій між регіонами. Саме тому вже зараз доцільним буде звернутися до аналізу закордонного досвіду. Країною для порівняння було обрано Південну Корею з огляду на низку факторів, що роблять ситуації в державах схожими: адміністративно-територіальний устрій та тип управління (унітарна республіка), наявність агресивно налаштованих сусідів, пов'язані з повоєнною відбудовою виклики, потреба в перебудові економіки та необхідність відмови від іноземної допомоги. Все це спонукає до дослідження особливостей регіональної політики в умовах повоєнного відновлення саме Південної Кореї, а не будь-якої іншої держави (наприклад Німеччини чи Франції).

Аналіз останніх досліджень. Регіональні дослідження були поширені серед вітчизняних науковців протягом усього періоду незалежності України. Серед співвітчизників, хто присвячував свої праці дослідженню потенціалу імплементації закордонного досвіду, можна виділити таких: І. М. Грищенко, Н. С. Ліба, М. П. Денисенко, С. В. Бреус, Т. А. Берегой, Л. В. Назарова [1-5]. Проте в працях перелічених вище авторів простежується європоцентризм, а наше дослідження спрямовано на азійський досвід реалізації регіональної політики. Джерелами для нього стали публікації корейських авторів і матеріали Організації економічного співробітництва та розвитку [6-13].

Метою статті є визначення особливостей використання регіональних програм у післявоєнному відновленні територій на прикладі Південної Кореї.

© М. В. Дубель, 2025.

Основні результати дослідження. Південна Корея досягла значних економічних досягнень у період модернізації. Як наслідок, швидких змін зазнали населення та соціально-економічні умови. З початку 1960-х років економіка зростала більш ніж на 8% щороку, і це стало рекордним темпом зростання. Таке звернення є особливо дивовижним, оскільки воно було досягнуто всупереч таким негараздам, як наслідки японського колоніального періоду та Корейської війни, а також невеликий досвід у розвитку демократичної політики та суспільства.

Швидка урбанізація Кореї та економічне зростання посилили дисбаланс між регіонами всередині країни. Сільські райони Кореї залишалися бідними, а більшість сільських жителів жили в абсолютній бідності, оскільки продуктивність сільського господарства протягом 1950-х і 1960-х років була низькою. Корейська післявоєнна регіональна політика (характеризується як «ера розвитку») розпочалася в 1960-х роках, а в 1980-х роках виникло прагнення досягти більш збалансованого національного розвитку. Програма «Рух нового села» (Saemaul Undong, SU) у 1970-х роках допомогла сформувати сільські райони Кореї. Ця регіональна та сільськогосподарська політика сприяла значному збільшенню сільськогосподарського виробництва та розвитку сільських територій протягом епохи розвитку в минулому столітті [6].

Saemaul Undong була ініціативою розвитку, керованою громадою, яка здійснювалася в 1970-х роках у Південній Кореї як головна програма для довгострокового економічного розвитку країни, реалізована в період індустріалізації. Початковий рух був спрямований на розвиток села, тоді як на останніх етапах наголошувалося на різноманітних просвітницьких заходах, що реалізовувалися стосовно промислового та міського середовища. SU досягла своїх цілей і мала безпрецедентний успіх у розвитку села та розширенні можливостей людей. Найцінніший урок, отриманий у результаті реалізації програми, полягає в тому, що були розроблені відповідні стратегії та заходи, які відображали та використовували конкретні політичні, економічні та соціальні контексти [6]. SU покращила погану інфраструктуру в сільській місцевості, організувавши групову діяльність на рівні громади, що проводили жителі, аби прокласти дороги, побудувати центри сіл і підтримувати малі річки, як загальнонаціональний рух протягом 1970-х років. Оскільки економічний розрив між містом і сільською територією збільшувався, а сільське населення швидко зменшувалося, багато місцевих громад втратили життєздатність, а середовище поселення в 1980-х роках погіршилося, Корейський сільський економічний інститут запропонував всебічний розвиток сільської місцевості як інтегровану концепцію регіональної політики, яку реалізують місцеві органи влади. Комплексні плани розвитку сільських територій для забезпечення додаткового зв'язку між сільськими містами та внутрішніми районами, зв'язки між містом і селом на регіональному рівні для покращення місцевої економіки та повсякденного середовища життя, а також комплексного розвитку, пов'язаного із соціальним забезпеченням, були реалізовані як пілотні проекти [10].

Важко проаналізувати взаємозв'язок між регіональною політикою та політикою децентралізації в період між 1970-ми та 1980-ми роками, оскільки політична та адміністративна системи були надзвичайно централізованими та ієрархічними. Децентралізаційних процесів у цей період практично не спостерігалось, оскільки не було місцевих рад, а місцевих керівників призначали центральні органи влади. Місцеві адміністрації в цей період дуже ефективно впливали на національну політику за допомогою різноманітних інновацій [7]. Вони змогли адекватно проводити національну політику щодо регіонального економічного розвитку, оскільки висококваліфікованих державних службовців, які склали національний вступний іспит з високою конкурентоспроможністю, направляли до місцевих адміністрацій на ротацийній основі. Зокрема, місцеві голови виконавчої влади переміщувалися та підвищувалися центральним

урядом на основі рівня ефективності національної регіональної політики в їхніх юрисдикціях. Місцеві адміністрації змогли заощадити час, який міг би бути витрачений на обговорення політичних напрямів, і уникнути суперечок, з якими вони б зіткнулися, якби функціонували місцеві ради. Відносно ефективна місцева адміністративна система в цей період зробила внесок у швидкий регіональний економічний розвиток.

Регіональна політика в 1970-х роках характеризувалася багатогранними рисами: політика розміщення промисловості, політика регулювання столичного регіону та політика розвитку сільських районів [8]. Регіональна політика, яку в 1970-х роках представляла політика розміщення промисловості, була не регіональною політикою як такою, а невід'ємною частиною національної економічної політики. Тобто національна макроекономічна політика забезпечила основу для визначення політики нижчого рівня. Центральний уряд визначав розташування галузей важкої промисловості, зокрема суднобудування, автомобілебудування, електроніки, нафтохімії та сталі. У місцевих адміністраціях було мало можливостей брати участь у процесі розміщення галузей промисловості та бути почутими, оскільки ефективність була єдиним критерієм, за яким приймалися рішення на центральному рівні [8]. Відносини між центральним урядом і місцевою адміністрацією щодо політики розміщення промисловості були ієрархічними. Місцевості були просто частиною адміністративного поділу держави. Централізована політика розміщення промисловості призвела до концентрації населення в кількох містах, зокрема в столичному регіоні, що спричинило регіональну нерівність у різних аспектах, включно із чисельністю населення та регіональним економічним розвитком [9]. Вирішуючи, де розташувати промисловість, центральний уряд доклав значних зусиль, щоб забезпечити збалансоване економічне зростання та запобігти міграції із сільської місцевості до столичного регіону, уникаючи розміщення в Сеулі як великих галузей промисловості, так і малих і середніх підприємств. Крім того, центральний уряд переконував представників галузей та компаній, розташованих у столичному регіоні, переміститися за межі столиці, пропонуючи різноманітні пільги та стимули.

Тоді ж центральний уряд запровадив стратегії для вирішення проблем перенаселеності та концентрації промисловості, які суттєво заважали столичному регіону з 1960-х років: регіональне планування столиці та Закон про адаптацію столичного регіону. Основні вказівки щодо зменшення скученості населення в столичному регіоні Міністерством будівництва Кореї було видано в 1970 р. Крім того, тоді ж воно підготувало й перший комплексний національний план розвитку, в якому була представлена політика, спрямована на регулювання столичного регіону. У 1972 р. канцелярія президента оприлюднила план розселення населення мегаполісів. Згодом Рада економічного планування оприлюднила політику розпорошення населення столичних міст у 1973 р.

1991 р., коли було відновлено систему місцевої автономії, є значущим, адже тоді почалося дослідження змін з огляду на реалізацію регіональної політики та політики децентралізації в Кореї. Уперше були обрані місцеві ради, хоча головні виконавчі органи все ще призначалися національним урядом. Ця зміна зумовила запуск певних децентралізаційних процесів у Кореї, і до 1995 р. місцеві органи влади отримали повний політичний статус, коли керівники місцевих органів влади також стали виборними посадовими особами. Завдяки запровадженню повних місцевих виборів у 1995 р. політика децентралізації стала на макрорівні невід'ємною частиною центральної регіональної політики.

У 1990-х роках національні інвестиції в сільське господарство та сільські райони значно зросли через кризу в сільськогосподарському секторі, а рівень реалізації сільського розвитку змінився з рівня округів на рівень еуп та тхеоп. Для деяких тхеоп на дальніх територіях, де умови життя були ще гіршими,

Міністерство внутрішніх справ Кореї реалізувало проекти розвитку віддалених районів. У 2000-х роках уряд запровадив збалансовану політику регіонального розвитку для поширення соціально-економічних функцій та інфраструктури на провінції, запровадивши Комплексні заходи для сільського господарства та сільських територій та ухваливши Спеціальний закон про покращення якості життя фермерів і рибалок та сприяння розвитку у сільській місцевості. Покращуючи державні послуги низької якості та сприяючи інтегрованому регіональному розвитку, уряд мав намір подолати погіршення ситуації в сільських громадах, спричинене відкриттям внутрішнього ринку сільськогосподарської продукції та падінням цін на неї.

Незважаючи на економічне покращення в Кореї, уряд приділяв велику увагу індустріалізації. Сільські райони та політика стосовно них були маргіналізовані, що призвело до швидкої урбанізації, яка супроводжувалася індустріалізацією та зростанням нерівності. Це позбавило громади життєздатності та спричинило тиск на державні служби у віддалених громадах, що призвело як до розриву в розвитку між міськими та сільськими районами, так і до стрімкого зменшення сільського населення у 1980-х роках.

Через економічну кризу 1997 р. та подальший акцент на економіці, заснованій на знаннях, регіональна невідповідність поступово поглибилася. Це сталося тому, що інвестиції в розвиток, необхідні для отримання передових знань, були переважно вкладені в столичний регіон, і дослідження також проводилися там. У результаті більшість робочих місць, пов'язаних із індустрією, заснованою на знаннях, також були створені там. Вирішуючи проблему регіональної диспропорції, яка виявилася головною політичною метою Кім Де Чжуна, його адміністрація дотримувалася тієї ж позиції щодо рівномірного регіонального розвитку, як і його попередник. Адміністрація створила Комітет регіонального рівномірного розвитку як координаційну організацію для роботи з регіональними прогалинами. Цей комітет відіграв ключову роль у розробленні, просуванні та сприянні впровадженню різноманітних регіональних політик рівномірного розвитку.

Щоб вирівняти незбалансований розвиток, у 2004 р. уряд намагався реалізувати кілька великомасштабних проектів для будівництва нових міст і почав переміщення державних установ, які були здебільшого зосереджені в столичному районі Сеула, у слаборозвинені райони для децентралізації функцій уряду.

У 2010-х роках були запроваджені проекти розвитку сільських територій, які підтримувалися грантовою програмою, оскільки інтегрована політика сільського розвитку була пов'язана з різними секторами. Реалізовано проекти щодо покращення якості життя в сільській місцевості шляхом реалізації спільних проектів – департаментів соціального забезпечення, охорони здоров'я, освіти, регіонального розвитку та інших департаментів. Крім того, уряд удосконалив систему, зменшивши втручання центрального уряду та збільшивши автономію місцевих органів влади.

Адміністрація Лі Менбака змінила імператив регіональної політики на створення конкурентоспроможних регіонів з робочими місцями та високою якістю життя, водночас вектор на децентралізацію управління зберігся. Заохочувалася спеціалізація регіонів відповідно до їхніх характеристик і міжрегіональна кооперація, спрямована на спільний розвиток. Також регіональна політика при Лі Менбаку стала тісно пов'язуватися з екологічною політикою «зеленого зростання». Основними складовими регіональної політики Лі Мен Бака стали проекти «Економічні регіони (5+2)», «Базові населені пункти». Територія країни була поділена за історичними, культурними та географічними критеріями на п'ять основних економічних районів та два особливі райони: Чеджу та Канвон (політика «5+2»). До п'яти базових економічних районів увійшли столичний

регіон (м. Сеул, м. Інчхон, провінція Кьонгі), регіон Чхунчхон (провінції Північна та Південна Чхунчхон, м. Седжон, м. Теджон), Хонам (провінції Північна та Південна Чолла, м. Кванджу), Теген (провінція Північна Кенсан, м. Тегу), Тоннам (провінція Південна Кенсан, м. Ульсан, м. Пусан). У кожному економічному регіоні було обрано провідні галузі промисловості задля забезпечення стратегії регіональної спеціалізації.

Серед завершених проєктів ХХІ ст. потрібно виділити ініціативу «Інноваційні міста», що розпочалася у 2004 р. та завершалася у 2020 р. Ініціатива мала на меті послабити тиск на Сеул, одночасно каталізуючи розвиток другорядних міст країни через переміщення державних установ разом з їхнім персоналом і родинami. Проєкт передбачав розвиток нових районів у кожному з міст-реципієнтів, включно з новими офісами та іншими комерційними зручностями для переміщених установ і новими житловими районами для робочої сили. Одночасно з переміщенням державних установ ця програма мала на меті об'єднати академічні кола, науково-дослідні установи та підприємства з наміром запустити нові двигуни інновацій та економічного зростання.

Водночас уряд Республіки Корея інвестував у покращення комунальних послуг, житла, культурних зручностей і транспортної інфраструктури в цих містах, щоб заохотити переміщення персоналу та допомогти інтегруватися в нові громади. Для кожного із залучених міст політика визначила тему, яка відповідає наявним промисловим характеристикам міста. Тема інформувала про вибір громадських установ, які були перенесені до кожного міста, а мета полягає в тому, щоб розвинути теми в бренди, які покращать імідж міста та допоможуть залучити інвестиції.

Після завершення переміщення закладів починається другий етап. На ньому контроль перейшов від центрального уряду до місцевого керівництва, а місцеві органи влади взяли на себе ініціативу щодо планування подальшого розвитку свого міста інновацій протягом наступних п'яти років. Акцент також зміщується з державних установ на приватний сектор. Важливою метою ініціативи «Інноваційні міста» було сприяння розвитку регіональних центрів, інноваційних кластерів, які використовують сильні сторони кожного місця в поєднанні з переміщеними державними установами, інвестиціями та стимулами для стимулювання інновацій та зростання приватного сектору (табл. 1). Тоді новий акцент було зроблено на кращій інтеграції переміщених установ і працівників цих установ у місцеву громаду та на покращенні якості життя мешканців шляхом розбудови соціальної інфраструктури.

Протягом останніх десятиліть Корея розвиває смарт-міста для стимулювання економічного зростання, інклюзивного та сталого розвитку. Її керівництво надихнула програма ОЕСР «Смарт-міста та інклюзивне зростання» як платформа для міст, регіонів, національних урядів, приватного сектору, громадянського суспільства, наукових кіл, філантропії та міжнародних організацій для обміну досвідом, новими тенденціями та ініціативами щодо того, як смарт-міста можуть сприяти добробуту.

У дослідженнях ОЕСР зазначено, що Корея підтримує смарт-міста, реалізуючи масштабні проєкти в цьому секторі. Корея також пропонує цікавий приклад того, як змінювалася політика смарт-міст. З початку 2000-х років уряд Кореї розглядає смарт-міста як двигун майбутнього зростання. У корейській політиці щодо смарт-міста можна виділити три періоди: 1) етап будівництва (2003-2013 рр.); 2) етап підключення (2014-2016 рр.), зосереджений на підключенні послуг смарт-міста та розбудові структури управління; 3) етап удосконалення (2017-2020 рр.), на якому уряд приділяв увагу розвитку інноваційних міст і формуванню екології смарт-міста.

Отже, можна підсумувати, чим саме може бути корисним досвід регіонального розвитку Республіки Корея для України (рис. 1).

Таблиця 1

Тематика інноваційних міст Республіки Корея		
Регіони	Місто / міський район	Тема
Канвондо	Вонджу-сі	Центр реалізації гармонії здоров'я, життя і туризму
Чолла-Пукто	Чонджу-сі	Центр біоіндустрії, що поєднує традиційну культуру з найсучаснішими технологіями
Пусан	Йондо Гу, Нам Гу Й	Центр морських справ і рибальства, кіно та фінансів, що з'єднує землю і море
Ульсан	Юнг-гу	Екологічно чистий високотехнологічний енергетичний хаб
Чхунчхон-Пукто	Jincheon-gun і Eumseong-gun	Долина інновацій та культури
Кванджу, Чолланамдо	Наджу-сі	Столиця високотехнологічного футуристичного промислового кластера
Кьонсан-Пукто	Гімчхон-сі	Центр найсучасніших наукових технологій і транспорту
Кьонсаннамдо	Джінджю-сі	Центр для провідної галузі мехатроніки
Чеджу	Согвіпо-сі Й	Провідний міжнародний обмін і навчальний тренінг
Тегу	Дун-гу	Хаб для освітніх і академічних галузей; центр промислового кластера південного сходу

Джерело: побудовано на основі [12].

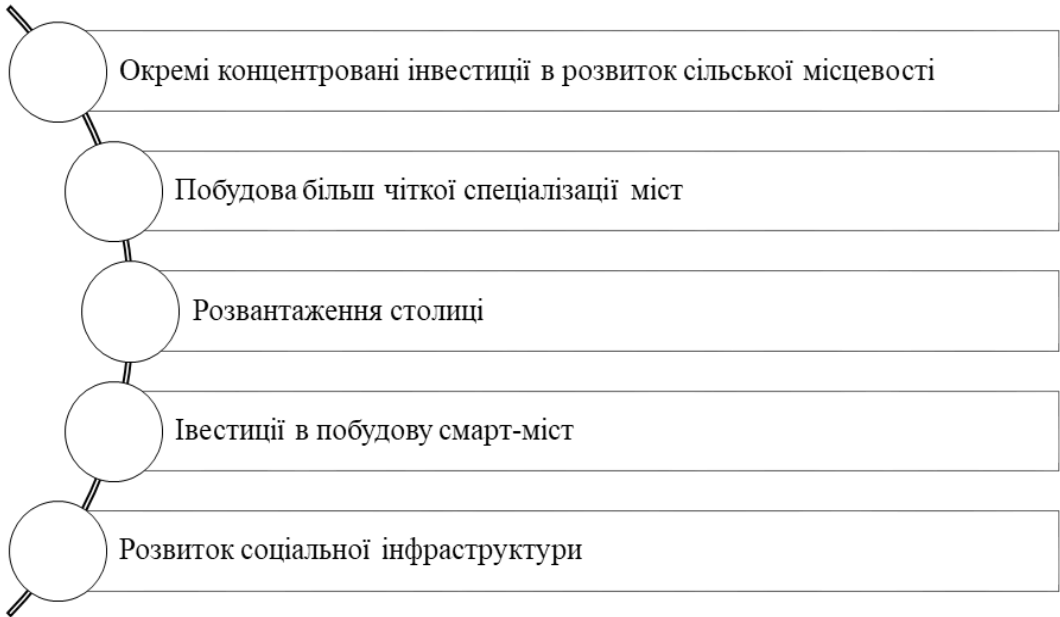

Рис. 1. Варіанти пропозицій з південнокорейського досвіду для регіонального розвитку України
Джерело: авторська розробка.

Висновки. Регіональний дисбаланс у Республіці Корея негативно проявляється не лише в економічній, а й у соціальній сфері. Зі зростанням рівня урбанізації країни сільські регіони Кореї стикаються з демографічними проблемами через старіння і скорочення населення, що частково спричинено міграцією молодих людей до міст. Це посилює тиск на столичний регіон і вичерпало життєздатність сільської місцевості.

Вирішити цю проблему уряд намагався за допомогою регіональної політики. Завдяки проведеній політиці багато економічних і соціальних показників, що відображають регіональний дисбаланс, такі як міграція населення, рівень доступності освіти й медицини, змінилися для регіонів на краще. Мета регіональної політики Південної Кореї полягає в тому, щоб сприяти більш широкому зростанню по всій країні, зменшити тиск і відновити баланс між столичним регіоном і сільськими територіями. Ця політика базується на низці ініціатив, таких як розвиток 10 «інноваційних міст» і нового багатофункціонального адміністративного міста Седжонг. Корея є однією з провідних країн у сфері смарт-міст і представлено двома відомими пілотними проектами в Седжоні та Пусані.

Отже, для нашої держави південнокорейський досвід є особливо цінним. Україна і до повномасштабного вторгнення мала територіальні диспропорції, які після знищення ворогами нашої інфраструктури лише збільшилися. Передусім слід зазначити про перспективи розвитку сільської місцевості та інвестиції в передові технології, спеціалізацію на чітких перевагах та особливостях кожної території.

Список використаних джерел

1. Грищенко І. М. Зарубіжний досвід управління регіональним розвитком. *Державне управління: удосконалення та розвиток*. 2018. № 5. URL: http://www.dy.nayka.com.ua/pdf/5_2018/5.pdf
2. Ліба Н. С. Закордонний досвід реалізації регіональної політики. *Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія: Міжнародні економічні відносини та світове господарство*: зб. наук. пр. 2016. Вип. 6. Ч. 2. С. 56-59.
3. Берегой Т. А. Інституційна структура реалізації регіональної політики у країнах Центральної та Східної Європи. *Теорія та практика державного управління*: зб. наук. пр. 2012. Вип. 4(39). С. 460-467.
4. Денисенко М. П., Бреус С. В. Зарубіжний досвід регіонально-адміністративного управління та можливості його імплементації в Україні. *Інвестиції: практика та досвід*. 2021. № 5. С. 56-60. DOI: <https://doi.org/10.32702/2306-6814.2021.5.56>
5. Назарова Л. В. Закордонний досвід стимулювання та вирівнювання регіонального розвитку. *Modern Economics*. 2021. № 30. С. 153-157. DOI: [https://doi.org/10.31521/modecon.V30\(2021\)-24](https://doi.org/10.31521/modecon.V30(2021)-24)
6. Park Sooyoung. Analysis of Saemaul Undong: a Korean rural development programme in the 1970s. *Asia-Pacific Development Journal*. 2009. Vol. 16(2). Pp. 113-140. DOI: <https://doi.org/10.18356/3898e112-en>
7. Whang In-Joung. Innovations in local administration for rural development in Korea. *Journal of East and West Studies*. 1983. Vol. 12(2). Pp. 1-22. DOI: <https://doi.org/10.1080/12265088308422704>
8. Kim Kwang-ho. Redefining the goal and strategy of regional development policy in Korea. *International Experiences of Regional Policy and Policy Implications for Korea*. Seoul: Korea Development Institute, 2008. Pp. 233-260.
9. Kim Soon Eun. Regional Policy and National Development in Korea. *The Korean Journal of Policy Studies*. 2014. Vol. 29(1). Pp. 101-122. DOI: <https://doi.org/10.52372/kjps29105>
10. Lee In-hee. Change of rural development policy in South Korea after Korean war. *Journal of regional and city planning*. 2021. Vol. 32(2). Pp. 130-149. DOI: <https://doi.org/10.5614/jpwk.2021.32.2.3>
11. Korean Focus Areas: Regional development. *OECD: Website*. 25.10.2021. URL: https://www.oecd.org/en/publications/korean-focus-areas_f91f3b75-en/regional-development_09ee28a8-en.html
12. OECD Urban Policy Reviews, Korea 2012. *OECD: Website*. 27.04.2012. DOI: <https://doi.org/10.1787/9789264174153-en>
13. Smart Cities and Inclusive Growth. *OECD: Website*. 04.08.2020. DOI: <https://doi.org/10.1787/8a4ce475-en>

References

1. Hryshchenko, I. M. (2018). Zarubizhnyy dosvid upravlinnya rehional'nyym rozvytkom [Foreign Experience of Management Regional Development]. *Derzhavne upravlinnya: udoskonalennya ta rozvytok – Public administration: improvement and development*. Retrieved from http://www.dy.nayka.com.ua/pdf/5_2018/5.pdf [in Ukrainian].
2. Liba, N. S. (2016). Zakordonnyy dosvid realizatsiyi rehional'noyi polityky [Foreign Experience of Regional Policy]. In *Naukovyy visnyk Uzhhorods'koho natsional'noho universytetu. Seriya: Mizhnarodni ekonomichni vidnosyny ta svitove hospodarstvo* [Scientific Bulletin of the Uzhhorod National University. Series: International Economic Relations and the World Economy]: Vol. 6_2 (pp. 56-59). [in Ukrainian].
3. Berehoy, T. A. (2012). Instytutsynna struktura realizatsiyi rehional'noyi polityky u krayinakh Tsentral'noyi ta Skhidnoyi Yevropy [Institutional structure of regional policy implementation in the countries of Central

- and Eastern Europe]. In *Teoriya ta praktyka derzhavnoho upravlinnya [Theory and practice of public administration]*: Vol. 4(39) (pp. 460-467). [in Ukrainian].
4. Denysenko, M. P., & Breus, S. V. (2021). Zarubizhnyy dosvid rehional'no-administratyvnoho upravlinnya ta mozhlyvosti yoho implementatsiyi v Ukraini [Foreign Experience Regionally Administration and Possibilities of its Implementation in Ukraine]. *Investytsiyi: praktyka ta dosvid – Investments: Practice and Experience*, 5, 56-60. DOI: <https://doi.org/10.32702/2306-6814.2021.5.56> [in Ukrainian].
5. Nazarova, L. V. (2021). Zakordonnyy dosvid stymulyuvannya ta vyryvnyuvannya rehional'noho rozvytku [Foreign Experience in Stimulating and Equalizing Regional Development]. *Modern Economics*, 30, 153-157. DOI: [https://doi.org/10.31521/modecon.V30\(2021\)-24](https://doi.org/10.31521/modecon.V30(2021)-24) [in Ukrainian].
6. Park, Sooyoung (2009). Analysis of Saemaul Undong: a Korean rural development programme in the 1970s. *Asia-Pacific Development Journal*, 16(2), 113-140. DOI: <https://doi.org/10.18356/3898e112-en>
7. Whang, In-Joung (1983). Innovations in local administration for rural development in Korea. *Journal of East and West Studies*, 12(2), 1-22. DOI: <https://doi.org/10.1080/12265088308422704>
8. Kim, Kwang-ho (2008). Redefining the goal and strategy of regional development policy in Korea. In *International Experiences of Regional Policy and Policy Implications for Korea* (pp. 233-260). Seoul: Korea Development Institute.
9. Kim, Soon Eun (2014). Regional Policy and National Development in Korea *The Korean Journal of Policy Studies*, 29(1), 101-122. DOI: <https://doi.org/10.52372/kjps29105>
10. Lee, In-hee (2021). Change of rural development policy in South Korea after Korean war. *Journal of regional and city planning*, 32(2), 130-149 DOI: <https://doi.org/10.5614/jpwk.2021.32.2.3>
11. Korean Focus Areas: Regional development (2021, Oct 25). *OECD*: Website. Retrieved from https://www.oecd.org/en/publications/korean-focus-areas_f91f3b75-en/regional-development_09ee28a8-en.html
12. OECD Urban Policy Reviews, Korea 2012 (2012, Apr 27). *OECD*: Website. DOI: <https://doi.org/10.1787/9789264174153-en>
13. Smart Cities and Inclusive Growth (2020, Aug 04). *OECD*: Website. DOI: <https://doi.org/10.1787/8a4ce475-en>

Dubel M. V. Foreign experience in using regional programs in post-war reconstruction of territories using the example of the Republic of Korea.

The article is devoted to determining the features of the use of regional programs in the post-war reconstruction of territories using the example of the Republic of Korea. Regional imbalance in the Republic of Korea is negatively manifested not only in the economic sphere, but also in the social sphere. As the country becomes more urbanized, rural regions of Korea are facing demographic problems caused by the aging and shrinking population, partly caused by the migration of young people to cities. This has increased pressure on the metropolitan region and depleted the viability of rural areas. The government is trying to solve this problem through regional policy. Thanks to the policy implemented, many economic and social indicators reflecting regional imbalance, such as population migration, the level of accessibility of education, and medicine, have changed in a positive direction for the regions. Special attention is paid in the study to the consideration of regional programs of the Republic of Korea in different historical periods. For the twentieth century, a characteristic manifestation was Saemaul Undong (SU), as a key program for increasing agricultural production and developing rural areas. Among the completed projects of the 21st century, the Innovative Cities Initiative, which began in 2004 and will end in 2020, is worth highlighting. The initiative aimed to relieve pressure on Seoul while catalyzing the development of the country's secondary cities. The government of the Republic of Korea invested in improving public services, housing, cultural amenities, and transportation infrastructure in these cities to encourage the movement of personnel and help them integrate into new communities. The goal of South Korea's regional policy in recent decades has been to promote broader growth across the country in order to reduce pressure and restore balance between the metropolitan region and rural areas. This policy is based on a number of initiatives, such as the development of 10 "innovative cities" and the new multi-purpose administrative city of Sejong. Korea is also one of the leading countries in the field of smart cities, as represented by two well-known pilot projects in Sejong and Busan.

Keywords: regional policy, Republic of Korea, territorial development management, territorial development policy, regional programs, post-war territorial reconstruction, foreign experience.

Дубель Михайло Володимирович – доктор філософії з міжнародних економічних відносин, старший викладач кафедри політології та державного управління Донецького національного університету імені Василя Стуса (e-mail: m.dubel@donnu.edu.ua, ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0003-2229-0419>).

Dubel Mykhaylo Volodymyrovych – Ph.D. in International Economic Relations, Senior Lecturer of the Department of political science and public administration of the Vasyl Stus Donetsk National University.

Надійшло 21.02.2025 р.